

129

KIS NAPI

BEMUTATKOZÁS.

*Én vagyok az a szelid jó,
Szüleimet felvidítő,*

*Olvasgatni már is tudó,
Szőke haju kis Anikó.*

XXXIII. kötet, 18. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1887. október 30-án

A VÉGZETES CSÓNAKÁZÁS.

— Beszélyke egy képpel. —

EM hiszem, hogy sokan volnának még a legszorgalmasabb diákok közt is olyanok, akik édes örömmel ne gondolnának a nagy szünidő kellemes napjaira. Tudom én azt, hogy a derék tanulók szeretnek tanulni, elvégzik pontosan feladványaikat; de hát mégis csak szép volt az, mikor nem kellett attól félni, hogy elkésünk az iskolából, hogy a dolgozatunk nem lesz készen idejére, nem kellett nehéz leczkével birkózni, mikor odakint a szép idő hívogatott sétára, vidám játékra. Volt is mulatság bőven, a könyveket bizony belepte egy kicsit a por. De hát az úgy van rendjén. Munka után helyes a pihenés, szórakozás, mert akkor új erőt és kedvet kapunk a munkára. Én hát egy csöppet sem veszem rossz néven a legszorgalmasabb diáktól sem, ha öröme telik a pihenés, kellemes szórakozás napjaiban és ha eldicsekszik a tanulás komoly óráinál, milyen szépek voltak a szünidő vig órái.

Hanem az én Ernő barátomon aztán annál inkább csodálkoztam. Egészen elkomorodott, mikor kérdeztem tőle:

— No's, vig élet volt a nyáron ott a Balaton mellett, ugy-e?

Nem felelt, hanem kedvetlenül elfordult és szemrehányólag nézett rám, mintha azt akarta volna mondani:

— Oh, hát szintén búsítani akar, hogy erre emlékeztet!

Persze, persze, megértettem én ezt aztán, mikor lassankint megtudtam az

egészet. Nem is csodálom, hogy Ernő barátom nem szeret sokat beszélni.

Nem hitte ő azt maga sem, hogy ilyen emléke lesz, mikor nagyon szép sikerrel letette a vizsgálatot és vígan, boldogan sietett szüleihez, kiknek szép kis kastélyuk van éppen a »magyar tenger«, a gyönyörű Balaton tava partján. Örömmel fogadták ott is, különösen a kis Imrike, az ő testvér-öcsikéje.

— Oh, olyan unalmas volt itt eddig! De most ugy-e sokat fogunk játszani? mondá a kicsi fiucska.

— Fogunk bizony!

Ernőnek tulajdonképen nem volt már egészen jó játszótárs a kis Imrike, mert ez alig hat éves fiucska volt, Ernő pedig tizenhárom éves, izmos, erős legény. Hanem jó testvér volt, szerette is igazán Imrikét és eltöltötte vele az időt még olyan játékkal is, mely nem volt éppen kedvére való. Tudta, hogy így van rendjén, szülei is megvárják ezt tőle. Most már neki kell gondot viselni Imrikére, ami nem valami nehéz feladat, mert csak abból áll, hogy szépen eljátszogatásanak és Imrike ne nyugösködjék a mama nyakán, hogy nem tud mit csinálni.

Nem is volt abban hiba. Mióta Ernő hazajött, nem lehetett Imrikét más-kor a szobában látni, mint ebéd és oszonna idején. Azzal is sietett, mert már új játék várta odakint.

Legkedvesebb helyök volt a gyönyörű tó partja. A kert lenyult egészen a víz széleig s ott a parthoz kötve csónak ringatózott, melyen az apa szeretett kievezni a sik Balaton vizére. Sokszor vitte magával Imrikét is, de mégsem annyiszor, mint

a kis fiu szerette volna, mert Imrike tulajdonképen azt szerette volna, ha egész nap ott ringathatta volna magát a vizen. Sajnálta is nagyon, hogy még olyan kicsiny és nem bírja a nehéz evezőt. Ezt sajnálta, Ernőt megirigyelte, mert Ernő már bírta, sőt neki már szabad volt csónakázni is, ámbár csak akkor, ha az apa külön engedte és akkor is csak közel a part mentén.

— És még egy föltételem van, mondá az apa. Imrikét soha sem szabad magadhoz vened. Ő még nagyon kicsiny, nem tud magára vigyázni, nem tud uszni, könnyen érhetné szerencsétlenség.

Ernő persze megígérte, hogy pontosan megtartja az apa parancsát. Meg is tartotta egy bizonyos napig nagyon szépen, roppant szomorúságára Imrikének, ki illetéknéppen egy kedves reményében csalatkozott.

— Oh, hát akkor minek jöttél haza! mondá duzzogva. Itt a kertben én magam is el tudok sétálni. Azt hittem, majd meg fogsz csónakáztatni. Meg is tehetnéd, ha szeretnél.

— Meg is tenném szivesen, felelé Ernő. De ha nem szabad!

— No persze! Ez csak olyan kifogás!

— Nem kifogás, öcsikém. Hiszen magamnak is csak akkor szabad a csónakba ülnöm, mikor az apácska különösen megengedi.

Ilyen beszéd sokszor folyt a két testvér közt mikor ott álltak a parton és vágyódással nézték a ringadozó csónakot. Egy napon Imrike megint csak előről kezdte a könyörgést, hogy menjenek egy kicsit a vízre.

— De ha nem lehet! Még csak engedélyt sem kérhetek, mert tudod, hogy apácska a mamával látogatóba ment a szomszéd faluba.

— Épen azért megtehetjük. Most nem fogják megtudni.

A kis fiu ártatlanul mondta ezt, mert nem tudta jól megfontolni, hogy legrutabb dolog, ha ily módon akarják kijátszani a szülők tilalmát. De Ernő tudta és meg is mondta.

— Épen akkor kell legpontosabban engedelmeskedni, mikor nem látnak. Most ezzel mutatjuk meg, hogy szeretjük szüleinket.

— Oh, hát már akkor nem szeretjük, ha egy kicsit csónakázunk! Milyen jó volna! Olyan nagy a forróság, olyan pompás volna ott a vizen.

Az már igaz, hogy nagy volt a hőség s Ernőnek magának is nagy kedve lett volna a hűs vizen evezgetni.

— De hát hiába, ha nem szabad! sóhajta Ernő. Én nem is értem, miért kell mindig külön engedélyt kérnem? Azzal ugyan nem vagyok egy csöppet sem ügyesebb.

De akár értette, akár nem, belenyugodott volna és keresett volna más mulatságot. Csakhogy az elkényeztetett, makranczos kis Imrike nem akart tágitani és nem akart odább menni. És egyre csak azt hajtogatta, hogy Ernő megtehetné, ha akarná, de nem teszi, mert nem szereti.

— Jól van no, hát csónakázunk egy kicsit, mondá Ernő. De azután ki ne feesege! ám!

— Oh dehogy! Nem szólok én senkinek.

Ernő ebben nem kételkedett, mert tudta, hogy a kis fiu a világért sem merné elárulni, kivált mikor kedvét teljesíti. Mert azt nem vallotta meg Ernő magának, hogy biz ő voltaképp mégis csak inkább a saját maga kedvéért tette, csak elhitette magával, hogy kis öccsének akar örömet szerezni.

Beültek a csónakba, eloldották és Ernő izmos kézzel evezett. Erős fiu volt, a csónak gyorsan siklott tova a sima vizen, nagy gyönyörűségök telt benne. Eleinte csak egészen közel a partnál maradtak, de lassanként mindig távolabbra lengett a csónak. Miért ne? Hiszen pár percz alatt ugyis megint ott lehetnek a parton.

...SZERENCSESEN RÁTALÁLTAK. (Lásd a 277. lapon.)

Ezzel biztatta magát Ernő s nem vette észre, hogy nem csupán az ő evező csapásai hajtják már a csónakot befelé a tó közepére. A part felől erős szél kezdett fujni, jókora hullámokat vert föl s ezek magukkal sodorták a csónakot. A szélből pár percz mulva szélvész lett, az pedig nem tréfa

a Balaton nagy vizén. Öles hullámokat kavart fel s úgy dobálta még a dereglyét, sőt gőzhajót is, mint a dióhéjat.

Ijedezve vette ezt észre Ernő, a kis Imrike pedig halálsápadt lett.

— Jaj, menjünk hamar vissza a partra!

Ernő is azt akarta, csakhogy most már nem igen az történt, amit ő akart. A hatalmas hullámok ellenében az ő evező csapásai nem értek semmit, nem sokára egy nagy hullám ki is ütötte a kezéből az evezőket. Rémulten fogóztak a csónak oldalába, hogy ki ne bukjanak, de éppen ez lett a veszedelmök, mert a csónak félrebilent, a következő hullám felfordította... s a két fiu a vízbe esett.

Nagy volt a veszedelem, de Ernő jól tudott uszni és annyira még sem vesztette el lélekjelenlétét, hogy ne tudja, mit tegyen. Legelőször is Imrikéhez uszott.

— Kapaszkodjál belém ... fogózzál meg jól!

Imrike megtette s ekkor Ernő még egyébre gondolt. Hogy ily messziről ki bírjon uszni a partig, azt nem remélhette, s ha elfogy az ereje, testvérével együtt elmerül, végök van. De itt a felfordult csónak, abba belekapaszkodik. Szerencsésen megragadta a csónakot s félkarjával erre támaszkodva, félkarral Imrikét fogva, egyelőre mentve volt a legnagyobb veszedelemtől. Csakhogy a szélvész mind inkább beljebb hajtotta őket a tó közepére. Most már busan értette Ernő, miért kellett mindig külön engedélyt kérnie apjától... az apa ismerte a nagy tó szeszélyeit, tudta, mikor lehet bátorságban neki indulni.

Borzasztó órák voltak azok, melyeket a két testvér ott a vizen töltött. A szél lassanként elcsöndesedett s ekkor Ernő nagy fáradsággal felültette Imrikét a fölfordult csónakra s maga is felkapaszkodott. Így kissé kényelmesebb volt. De most már mi lesz velök? Most már csön-

desen állt ott a felfordult csónak... talán napokig sem verődik ki a parthoz, akkor éhség, fáradság, álmatlanság megöli őket...

Megtörténhetett volna. Csakhogy a jó szülők a mint haza értek s a fiukat hiába keresték, a csónakot pedig nem találták, mindjárt tudták, hol a baj. Aggódva, de sietve is indultak egy vitorlás bárkával a tóra és végre szerencsésen rátaláltak (Lásd a képet a 276 lapon.) a kis hajótörtekre. Egy óra mulva otthon, biztos helyen voltak.

Nem volt arra szükség, hogy valamit elmondjanak, — úgy is tudni lehetett mindent. Az ijedtséget, hideg fürdőt kiheverték, de a csónakhoz még közel sem volt szabad többé menniök s Ernő szégyenkezve tapasztalta, mily kevésre becsülik esztét és őszinteségét. Csalódtak benne, mert nehéz lesz és sokáig fog tartani, míg ismét helyre állítja jó hírnevét. Törekszik rá, de még nem hisznek neki egészen.

Ezért nem csodálom, hogy nem örömmest beszél a szüneti mulatságról.

FESTŐ BOSZÚJA.

(Képpel a 284. lapon.)

V IDÉKÜNKÖN járt egy festő,
A portánkra is elnézett:
Hogy ő majd a házról, kertről
Készíteni fog egy képet.

De bizony mi ő kelmének
A szavában kételkedtünk:
Hátha tolvaj? S nadrágyjából
Jócskán ki is tépegettünk.

Mégis piktör, festőművész,
És nem hőlmi gaz tolvaj volt —
De, hogy boszút álljon rajtunk:
Ilyen torz-ebeknek rajzolt.

A NEHÉZ FELADVÁNY.

Már jó félóraja ül ott Gizike, kezében a tollal, maga előtt a papirossal, nyitott könyvvel. A tollat már vagy huszszor belé mártotta a tintába, de a papiros még mindig tökéletesen tiszta volt, nem vetett még rá egyetlen egy betűcskét sem. Pedig már-már ideje volna, hogy készen legyen, mert mindjárt jön a zongoramester, akkor a zongora lecke következik.

— Nem is tudom, mért kapok én olyan nehéz feladványokat! gondolta elégedetlenül. Lám, Lenke már elkészült, játszik addig, amíg a zongora lecke következik. Tegnap is hamarább készült el és tudom, holnap is hamarább el fog jutni Ninka néniékhez. De már ott én is ott leszek... milyen jól fogunk mulatni! Elvisszem a nagy bábumat... a néni ke olyan szép ruhákat szab mindig a bábumnak... aztán majd beszélgetni fogjuk a papagájt... Jaj, de mulatságos volt a minap! Azóta már a bácsi bizonyosan megtanította megint valami új tréfás beszédre. Kíváncsi vagyok rá!

Olyan kíváncsi volt rá, hogy szinte megfélekedezett arról, miért is ül voltaké-

pen ott a fehér papiros előtt. Aztán megint bemártotta a tollát a tintába és leírta a feladványa címét; de mikor az első sort is le akarta írni, az jutott eszébe, hogy a fehér kis cziczájának új nyakravalót ígért. Valjon miből csinálja? Van egy darab kék szalagja... van vörös is... melyik lesz szebb... a czicza bizonyosan jobban fogja szeretni a kéket. Meg is állapodott a kék szalagban, az nagyon szép lesz.

Csakhogy ebből még mindig nem lett feladvány. És amint az idő haladt, Gizike még egy pár olyan fontos dolog felett gondolkozott el, mint a czicza és a papagáj és a vége az lett, hogy a feladvány nem készült el, ennek meg az lett a vége, hogy büntetést kapott, nem mehetett el a néniékhez. Persze sírt, búsult úgy, hogy a mama megsajnálta.

— Ki kell derítenem, mért nem tud Gizike boldogulni a leczkéjével.

Ezt hamar ki is derítette, amint egyszer-kétszer megfigyelte a munkánál. Mindjárt látta, hol a baj.

— Akarod-e tudni, mért kapsz te olyan nehéz feladványokat?

— Oh, hogyne! Ez borzasztó igazságtalanság! Mindíg büntetést kapok!

— Igen, még pedig magad szerzed ezt magadnak. Tudod, mivel? Mert elmédet komoly munkád mellett nem a munkán jártatod, hanem gondolsz egyebekre, százfélékre. A te feladványod nem nehezebb, mint a Lenkéé, de a legkönnyebb munka is nehezen halad, ha nem fordítjuk rá figyelmünket s a legnehezebb is könnyűvé válik, ha munka közben egyébre nem gondolunk. Próbáld csak meg.

Gizike megpróbálta s azóta mindig könnyen és gyorsan elkészül, nincs többé bosszúsága s a büntetést pedig csak hirtől ismeri.

OKOS KATICZA.

— Népmese. —

Elmondja *Topó bácsi*.

kos Katicza: így hívta mindenki a kis Katiczát, mert nála nem volt okosabb leány a faluban. A gyermekek is így ismerték, mert Katiczát emlegették példaképül mindenben a gyermekvilágnak.

Boldog is lehetett volna a kis Katicza, mikor szerette őt mindenki, a falu nagyjapraja, és mégis sokszor sirt keservesen a kis leány, mert neki nem volt édes otthona, mint kis társainak, nem simogatta meg senki szép aranyzóke fürteit oly szeretettel. Édes anyját korán elveszté s helyette mostohája volt. Van jó mostoha és van rossz mostoha is, ez pedig éppen a rosszabból való volt. Édes atya meg ritkán volt odahaza, dolgozni járt, mert szegények voltak.

Nem egyszer hallotta Katicza, mikor esténként hazatért, mint illeti őt és testvéreit a mostoha anya igaztalan vádakkal, mint hányja atyjok szemére:

— Mért nem viszed már el a nyakamról őket? Hiszen már szolgálni kellene valamennyinek; mit eszik itthon a drága kenyeret?

Hárman maradtak a kis testvérek s mikor édes anyjuk elhagyta őket és elment tőlük az örök hazába, szomorú napok következtek szegényekre. Katicza volt a legkisebb köztük. »Legkisebb, legfrissebb«, szokta volt mondani az édes anyjuk, mert Katicza volt mindig az első a fölkelésben. De most már csak az öreg Marcsa néni viseltetett iránta szeretettel; a jó Marcsa néni, a szomszédasszony.

Több év telt így el szomorúságban és árvaságban és Katicza is növekedett és okosabb lett.

Történt egyszer este, hogy Katicza szemére nem jött a jótékony álm; ébren volt és hallja, mint zúgolódik a mostoha ellenök, mint támad édes atyjokra:

— Ha holnap el nem viszed őket, elkergetem valamennyit. Vidd ki őket az erdőre, hogy ne tudjanak haza találni, aztán menjenek, amerre látnak.

— Jól van no, ha már úgy kell lennie, majd kiviszem, mondá szomorúan az apjuk. Reggel, amint fölkeltek, Katicza elmondta testvéreinek, amit hallott.

— De hát mit csináljunk? Te vagy legokosabb, tanácsolj valamit — mondák azok.

Katicza tanácsolt is. A legidősebbnek azt mondta, menjen át a szomszédba, kérjen a jó Marcsa nénitől vásznat, varrjon abból egy zacskót, aztán hozza haza és rejtse el a kamrában. A középsőnek azt hagyta, menjen el estére titokban az alvégre, hozzon a téglavető-gödrökből egy kötény sárga földet. A többit bizzák ő reá.

A testvérek megegyeztek ebben. — Másnap korán reggel felkölté őket a mostoha s megparancsolta nekik, hogy majd elmennek apjukkal az erdőre fát szedgetni és dolgozni, mert kevés a kenyér a háznál. Aztán reggelit készített, gondolván magában, úgy sem kell már nekik többet készíteni.

Katicza első volt, aki felöltözött, aztán kiment, elővette a testvére által varrott zacskót, alul kifurta egy késsel, beleönté a sárgaföldet és a kocsni alá kö-

tötte. Mikor bement, a reggeli már az asztalon állott.

— No fiaim, együnk hamar, mondá apjok, aztán megyünk az erdőre.

El is indultak.

Mikor oda értek, apjok kivette a tarisznyából a szalonnát, meg a kenyeret, odaadta nekik, hogy addig süssék meg, míg ő fát vág; majd jön ő nemsokára, aztán segíteni fognak neki.

De bizony nem jött az vissza. Várták, várták, de hiába.

— Mit csináljunk most? kérdék Katiczától a testvérek.

— Majd haza megyünk az úton, ne féljetek semmitől — mondá Katicza bátran.

Azután haza mentek azon a nyomon, melyet a sárgaföld mutatott. Mert a lyukas zsacsó a koci rázása által nyomokat hagyott az úton.

Mire haza kerültek, egészen este lett. Otthon éppen vacsorához ültek.

— Hej, szegény gyermekeknek jó volna most egy kis meleg leves! — szól az apa búsan.

— Jó bizony, édes kedves apánk, csak eresszenek be — kiáltja kívülről Katicza.

Be is eresztették őket s a mostoha szinlelt jósággal fogadta a gyermekeket.

— Hej, hej! fiaim, azt gondoltam,

hogy bementek a kerülőhöz és ott háltok. Engem farkasok kergettek meg, azért nem mehettem vissza. No, majd máskor

másképp teszünk — mentegette magát az apa.

Alig, hogy elaludtak, mindjárt megszólalt a mostoha:

— Miért nem vitted őket az erdő sűrűjébe, hogy ne tudtak volna hazajönni? Vidd ki őket mindjárt holnap!

— Most megint kavicsot teszünk a zsacsóba, majd szedünk estére a patak mellett, csak ne féljetek! — biztatta őket Katicza.

Ugy is tettek. Mikor másnapra ébredtek, a koci már készen várta őket.

Katicza kiszaladt és a kavicssal töltött zsacsót a koci alá kötötte.

Megreggeliztek és elindultak az erdőre.

— No, most már csak nem jönnek vissza, gondolta magában a rosz mostoha.

Amint kiértek az erdőre, apjok megint kivette a szalonnát, tüzet rakott nekik, hogy azon süssék meg a szalonnát, míg ő fát vág. Visszajön ő nemsokára.

De bizony csak megint nem jött vissza.

Már későre járt az idő. Késő délután volt, mikor Katicza azt mondta, hogy mivel már apjok úgy sem jő, térjenek haza azon az úton, amelyen a kavicsjeleket hagyták. Keresték is a nyomokat, de nem találták, mert a kavics előbb fogyott ki a zsacsóból, mint a hogy az erdő mélyébe értek. Keresték, keresték — de nem találták.

Már-már sírni kezdtek s nyugtalanul faggatták Katiczát, mit tegyenek, mikor a fák mögül egy hang megszólalt:

— Mit kerestek fiaim?

— Az utat keressük, de nem találjuk, válaszoltak a megijedt testvérek.

— No, jöjjetek utánam, majd elvezetlek az országutig.

Erre egy öreg ember lépett elő hosszú ősz szakállal és jóságos tekintettel.

Mikor kiértek az országutra, látták, hogy a kavicsnyomok ott vannak. Meg akarták köszönni az öreg embernek a szivességet, de bámulva tapasztalták, hogy ime az öreg eltűnt a fák között. Nem volt már idejük a keresésre, sietniök kellett haza.

Útnak is indultak szapora léptekkel s mikorra haza értek, öreg este lett, a faluban csak imitt-amott látszott egy-két ablakban világosság, csak a házi ebek esaholása hallatszott mindenfelé. Már ott-hon sem látszott gyertyavilág.

Az ablak alá álltak, hogy megtudják, alszanak-e odabent? Nem, még ébren voltak. Édes apjuk épen akkor sóhajtott fel:

— Ugyan mit csinálnak azok a szegény gyermekek! Tudom, fáznak, éheznek szegények!

— Bizony fáznak, édes apám, csak eresszenek be! mondták azok odakint.

Fel is kelt az apjuk, beeresztette őket; a mostoha pedig oly mérges lett, hogy nem tudott még szólani sem.

— De ugyan hová maradtok ily későre? Azt hittem, már nem jöttök haza. Engem a zsványok kergettek meg, el akarták venni a lovaimat, azért siettem haza; ti úgyis haza tudtok jönni magatok is, gondoltam. No, egyetek valamit és feküdjetek le; el vagytok fáradva, látom.

Ették is, aztán lefeküdtek s elaludtak, csak Katicza nem tudott elaludni.

A rossz mostoha megint rákezdte:

— No már látom, hogy nem tudod őket a háztól eltenni! Majd elteszem hát én úgy, hogy nem jönnek többé haza!

— Jól van no — vágott közbe az apa, majd megpróbálom még egyszer; holnap megint kiviszem őket!

Ki is vitte szegényeket oly korán, hogy az utat alig látták. Katicza első kelt föl ismét. Sietve szaladt ki a kamrába; a zsáckót, melyet az erdőre érkezéskor észrevétlenül lemetszettek a kocsiról, tele akarta szedni hamarjában kőporral, de a zsáckót összetévesztette, mert még sötét volt, a kamrában pedig két zsák állt egymás mellett, az egyik apró kőporral, a másik ocsu buzával. Katicza megtévedt, az ocsu zsáckót rakta tele s hamarosan a kocsi alá kötötte.

Megették a reggelit s elindultak. Kiértek megint, Katicza lemetszette a zsáckót s a bokrok közé dobta, hogy atyjok észre ne vegye.

Apjuk elment fát vágni, ott hagyta őket a tűznél — de nem tért vissza többé.

Várják, várják — de mind hiába. Az idő telt, türelmök pedig fogyott.

Elindultak haza felé, de nagy ijedelmökre a nyomot sehol sem látják, mert az elhullajtott ocsú szemeket az ég madárkái mind fölszedegették. Most már nem volt semmi az úton, ami az irányt megmutatta volna. Keresték a jeleket, de sehol sem látták. Már sírni kezdtek, mikor Katicza azzal vigasztalta őket, hogy menjen föl valamelyikük a fára és nézzen szét onnan.

Fölmászott a legnagyobbik, de biz onnan semmit sem látott a magas fáktól.

Erre még inkább elkeseredtek és búsultak.

Végre Katicza azt mondta:

— Menjünk tovább, majd csak találunk valahol embert, a kitől az utat megtudjuk.

Mentek, mentek, mendegéltek mind beljebb, utóljára annyira bele tévedtek a sűrű erdőbe, hogy már a napot sem látták.

— Istenem, Istenem! Forduljunk vissza, még széttépnek a farkasok! — siránkoztak a testvérek.

Csak Katicza nem sirt, hanem biztatta őket:

— Ne féljeteK, aki jó, azt megsegíti az Isten!

Végre úgy eltévedtek az erdőben és már oly sötét lett, hogy csak tapogatva mehettek odább. Hideg szél kezdett fujni; a fák sóhajtoztak, mintha csak sajnálkoztak volna az eltévedt árvák fölött; a száraz falevelek, a szél által hajtva, rezzenve szaladtak tovább a földön, mintha mondták volna: »Szaladjatok innen, mert veszedelem közelget, bujjatok el, mert baj érhet.«

A szél mind erősebb lett, a fák zúgni kezdtek, a sötétség egyre növekedett. . . az elhagyottak sirtak, zokogtak a sötét erdőben.

Csak a fák tetejében lehetett olykor-olykor a csillagos kék eget megpillantani, s a kedves csillagok, mintha csak vigasztalták volna az eltévedteket: »Ne féljeteK! A Gondviselés szeme örökös, a jók ne féljenek, csak a gonoszak rettegjenek!«

Mentek, bolyongtak . . . egyszer csak Katicza egy kis világosságot pillantott meg. Megmutatta testvéreinek és arra

felé kezdtek tartani. Nagy sokára el is értek oda.

Egy kunyhó állt előttük. Bent egy öreg asszony ült guzsalyán és fonogatott.

Tanakodni kezdtek a testvérek: bemennek-e?

Katicza, mint legbátrabb, elhatározta, hogy ő bemegy. Várják meg őt addig kint, ő megnézi, ki az az öreg, és szállást kér tőle.

Bekopog hát az ablakon.

— Jó estét kívánok, kedves édes öreg anyám! Be szabad-e menni?

— Csak jöjj be fiam! — ki vagy?

Katicza belépett. . . hát csak bámult. Csodálkozott azon, amit odabent látott. Egy tányéron három arany alma állott; a falon meg egy százhúru hegedű függött; a sarokban egy kis asztalon pedig három hófehér galamb ült.

— Hová való vagy, édes lányom? kérdé Katiczától az öreg. Mi járatban vagy erre felé?

Katicza elbeszélte sorsát, aztán, hogy ő szolgálatot keres a testvéreivel.

— Hányan vagytok? kérdezte az öreg asszony.

— Hárman vagyunk, kedves édes öreg anyám. Adjon nekünk szállást éjszakára.

— Adok én még szolgálatot is, csak hívd be a testvéreidet, hadd lássam, mit tudtok?

Katicza kiment, de egyet sem talált ott testvérei közül. Odább ment, kereste őket, kiáltozni kezdett s végre megtalálta őket egy fa alatt; de azt látta, hogy hárman vannak ott. Ki lehet a harmadik?

Amint odaért, nagy csodálkozással ugyanazt az öreg embert látta ott, aki nekik a minap az utat megmutatá.

— Hát ti hol jártok itt, ahol még a madár sem röpül? szólítja meg Katiczát az öreg.

— Itt hagytak az erdőben megint s nem tudunk az útra rátalálni, felelé Katicza s elmondta szomorú sorsukat.

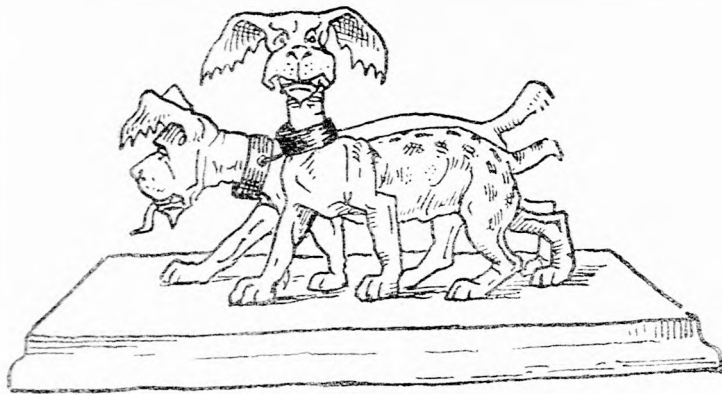
— Tudjátok-e, hol vagytok most? Ez a ház itt elátkozott hely! Akit ez a vén banya a hatalmába kerít, jaj annak! Mene-

küljetez innen még napkelte előtt, mert különben végetek van! Keljetez föl holnap reggel jókor, titokban, menjetez aztán sietve napkelet felé, ott találtok majd egy kastélyt, abban keressetez szolgálatot. Isten veletek!

Ezzel az öreg ember eltűnt.

A két testvér meghökkent, csak Katicza nem félt, hanem így szólt:

— Mitől féljünk? Nem bántottunk mi senkit, minket sem fognak bántani; csak jöjjetek be... reggel majd elme-

FESTŐ BOSZUJA. (Lásd a 277. lapon.)

gyünk. Jókor felkelünk, a többi az én gondom!

Beköszönnek a testvérek; az öreg banya szívesen fogadja őket, különösen Katiczát, akit nagyon megkedvelt.

— No hát, édes gyermekeim, ettek-e már valamit? Főztek-e számotokra? kérdé sipító hangon.

— Köszönjük szépen kedves öreg anyánk, nem kérünk semmi föttet, jó lesz nekünk egy darab kenyérke is, veté utána Katicza.

— Jól van, hozok mindjárt, aztán pihenjetez le. De hozzá ne nyuljatek ahhoz, amit itt láttok. Ez itt három aranyalma, ezekben van az erő, épség és bölcsesség; az ott százhúru hegedű: mikor parancsolom, akkor szól és mulattat oly gyönyörűen zenéjével, a milyen nem hangzik sehhol a világon. Ez meg itt három jövendő-mondó galamb, egyik a jelent, másik a multat, harmadik a jövőt beszéli. De ne vegyetez a kezetekbe egyiket sem, mert akkor nagy bajotok lenne.

Ezután megvacsoráltak és sietve feküdtek le, mert igen elfáradtak és az idő már későre járt.

A vén banya örvendett, hogy a lánykakat hatalmába keríté; nem gondolt arra, hogy reggel már hült helyöket találja. Pedig még nem is pitymallott, már Katicza csöndesen fölkelt, fölkelté testvéreit, fogott egy darab krétát s ráírta az ajtóra szép kerek betűkkel:

»Kedves, édes öreg anyánk, köszönjük a szállást.«

Mikor a vén banya fölkelt, már öktul jártak a határon. No, nem kellett neki sem egyéb, — utánuk! De mind hasztalan — üthette bottal a nyomukat. Majd hogy meg nem fojtotta a galambokat, mért nem költötték fel. Végre nagy haraggal az asztalra ütött.

— Majd a kezembe kerülök még!

Ezalatt Katiczáék jól elhaladtak s örömmel pillantották meg a mondott kastély tornyát, mely napkelet felől szép ragyogón kacsintgatott feléjük. Estére vált az idő, mire elérték. Katiczát küldték be, tudja meg, milyen világ van odabent.

Katicza a kastély ura után tudakózódott. Bebocsátották.

Katicza illedelmesen adta elő kérelmét; oly meghatóan, oly kedvesen, hogy a kastély hatalmas urának megesett a szive rajta. Katicza értelmes és bátor feleletei is nagyon megtetszettek neki, mert szép az okos és értelmes felelet.

— Megfogadlak fiam, mondá a hatalmas ur. Látom, hogy nem lesz belőled rossz cseléd, egyenes és értelmes beszéded tetszik nekem.

Katicza még elmondta, hogy két testvére is van, kikkel együtt óhajtana lenni.

— Igen sajnálom, leányom, de már annyit nem fogadhatok szolgálatomba, mert nincs szükségem rájuk. Majd ajánlani fogom őket a szomszéd kastély urának.

Nagy lett a kastély urának bámulata, midőn Katicza erre megköszönte a jó szolgálatot és sajnálkozva mondá, hogy már ő a testvéreit csak el nem hagyhatja, velök megy odább. Jó szive és igaz testvéri szeretete még jobban megtetszett a kastély urának, megfogadta hát mindhármukat.

A ház urnője mindjárt be is osztotta őket, egyiket ide, másikat amoda. Legjobb hely pedig Katiczának jutott, őt a kastély urnője maga mellett tartotta meg.

Azért Katicza nem lett ám kevély; épen csak annyinak tekintette magát, mint testvéreit.

(Vége következik.)

A BÜVÖS CSÖPPEK.

— Beszélyke. —

KIS Andornál makranczosabb urfi nem volt messze földön. Persze, könnyü volt neki. Atyja hatalmas ur volt, gazdag és előkelő, a nagy kastély tömérdék cselédsége csak úgy leste, mivel töltse a szeszélyes Andorka kedvét. De akár hogy igyekeztek is a kedvében járni, minduntalan volt baj. A kényes fiu a legkisebb dologra is rettentő pulykaméregre fortyant és ilyenkor aztán jaj volt annak, aki közelébe jutott. Tányért, poharat, kést, kanalat oda vágott a fejéhez annak, aki megboszantotta. Fél-

tek tőle, de senki sem mert ellene még csak panaszkodni sem. Hanem persze nem is szerették.

Ez pedig bántotta Andort: mert ha nem volt mérges kedvében, hát igen jó fiu volt. Akárhányszor meg is bánta hirtelen haragjában elkövetett tettét s mikor egyszer atyja újra integette, szinte könyezve mondá:

— Igen, kedves apa, magam is szégyellem . . . de mikor elfog a harag, nem is tudom, mit csinállok.

— Akkor hát nincs egyéb hátra, mint hogy te is próbáld meg a bűvös csöppeket. Talán segítenek rajtad is.

— Mi az, kedves apa?

— Az egy bűvös szer, régi titok, melyet az atyám, a te nagyatyád bizott reám. Segített rajtam és láthatod, hogy engemet mindenki szeret.

— Oh, akkor hát adj be nekem is belőle.

— Nem úgy van az, kedves fiam. Azzal másképp kell elbánni. Legelőször is nagyon erősen meg kell fogadnod, hogy pontosan teljesíted a föltételeket.

— Igérem . . . tudod, apácska, amit ígérek, azt szentül megtartom.

— Jól van. Tehát nézd, most adok neked egy kis üvegesét, ez tele van a bűvös folyadékkal. Ezt pedig úgy kell használni, hogy ha nagy harag vagy akármiféle heves indulat lép meg, az üvegesét előveszed a zsebedből és hétszer ráolvasol hetet. . . jól jegyezd, pontosan hétszer hetet. És mikor a hétszer hetet ráolvastad az üvegesére, akkor kihúzod a dugót és egy csöppet a bal tenyeredre csöppentesz. Nem árt, ha kettő csöppen is, de elég

egy. Ezt az egy csöppet addig dörzsölöd a jobb kezéd kis ujjával, míg egészen megszáradt. Mikor ez megtörtént, akkor aztán tehetsz, amit akarsz, nem fogod megbánni.

Andor titkos borzalommal tekintett a bűvös szerre. Azt bizonyosan valami bűvészmester főzte. Átvette és zsebébe dugta. Az apa pedig még így szólt:

— Tehát ne feledd, amit ígértél. Mielőtt haragban tennél valamit, mindig először a bűvös szerhez folyamodjál. És ha el talál fogyni, újra tele töltöm.

Már abban Andor nagyon pontos volt, hogy amit ígért, meg is tartotta. Pedig ezzel a bűvös szerrel az ugyancsak nehéz volt. Eleinte nehányszor majdhogy meg nem feledkezett róla, de mégis mindig előhuzta a zsebéből, rá olvasta a hétszer hetet, ami bizonyosan valami titkos bűvös szám, aztán kicsöppentett vigyázva egy csöppet és szétdörzsölte a kezén. Mire mindezzel elkészült, már rendesen el is felejtette, miért is fortyant föl az imént és ha még boszankodott is, már nem volt kedve toporzékolni.

Nem volt pedig ő ostoba fiu. Mikor egypárszor ilyen formán járt, már kitálalta a nyitját a bűvös cseppek boszorkányságának. Még félig volt az üvegese, mikor visszavitte apjának és így szólt:

— Köszönöm a jó orvosságot, kedves apácska, de azt hiszem, most már megleszek nélküle is. Most már tudom, miben van az ereje ennek a tiszta vizecskének s azt mindenki a maga elméjében is megtarthatja: nem szabad a hirtelen harag első indulatában semmit csinálni, hanem időt kell hagyni egy kis megfontolásra,

kor nem követ el az ember helytelen és okatlan dolgot.

Az apa örömmel ölelte meg fiát s Andor a bűvös csöppek nélkül is uralkodott magán. És jutalma csakhamar megjött abban, hogy mindenki szerette és kedves, derék fiúnak ismerte.

UDVARI BÁL.

(Keppel a 280—281 lapokon.)

HÉJ kintornás, muzsikás,
Lépjén udvarunkba!
Rajta! Be van fejezve
A nappali munka!

Csak forgassa serényen,
A sipláda zengjen —
Lámpás, tornász ablaka
A tánczunktól rengjen!

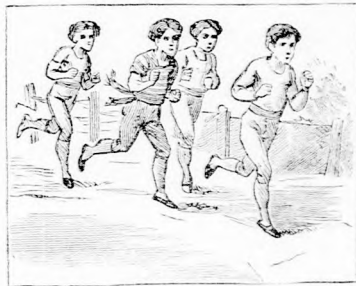
„Heretyutyú!“ a nótánk,
Azt forgassa, kérjük.
Nem kell nekünk ennél több —
Ez eggyel beérjük.

Ráadásul fujhatna
Heggyébe egy polkát;
Hadd forgatom rendre mind:
Erzsit és ilonkát.

Roszesont Ferkó s Rontó Pál
Sztintén velünk járják —
Jobb: tánczoljanak, semhogy
A fészkeket vájják.

Legszebb táncz a Gizinké,
Legédesb bizonynyal —
Dada karján úgy repül,
Mint egy kicsi angyal.

VERSENYFUTÁS.

TORNA ÓRÁRÓL mentek haza a fiúk. Jó kedvök volt, mert szerették a tornázást, melynél próbára teheték erejüket, ügyességüket. Csak Elemér látszott kissé boszrusnak.

— Az a tanító ur már csakugyan nagyon igazságtalan. Engemet valósággal üldöz.

— Ugyan mért? kérdé Kálmán. Én ellenkezőleg azt találom, hogy igen jó és igazságos.

— Persze, te azt hiszed! De nem is csodálom: mert te akármit csinálsz, az mindig jó, nálam pedig mindig hibát lel. Pedig én erősebb is, ügyesebb is vagyok, mint te.

— Hm! Meglehet... ámbár ha úgy volna, akkor te kapnál több dicséretet. Mit gondoltok, fiúk?

— Azt gondoljuk, felelé az egyik pajtás nevetve, hogy ne vitázzatok, hanem mutassátok meg, ki mit tud, mi aztán majd ítélünk.

— Hogy mutassuk meg?

— Itt éppen nagyon jó hely van versenyfutásra. Induljunk neki mindnyájan. Van itt korlát, árok, ezen mind keresztül kell jutni s a ki leghamarább ér oda a nagy hársfához, az lesz a győztes.

A játék tetszett mindnyájoknak s mindjárt neki is vágta. Alig indultak meg, máris Elemér volt legelől.

— Tudom, hogy utól nem ér egyötök sem, gondolá büszkén.

Kálmán eleinte nem sietett valami nagyon. A célpont jó messze volt s addig több nagy akadályon kellett keresztül jutni. Okosan be kellett osztani az erejét, hogy végig jól győzze.

Az első akadálnál Elemér hatalmas ugrással parádézott. Az igaz, hogy a tulsó oldalon elesett és egy kicsit meghempergett a porban, meg is ütötte a kezét, de azért hamar talpra ugrott és futott tovább, annál inkább, mert az esés mégis föltartóztatta s ezalatt Kálmán veszedelmesen közelre ért. Ezt látva Elemér, oly sebesen iramodott előre, hogy szinte kifogyott a lélekzete s amint a széles árokhoz ért, hirtelenében roszul mérte ki az ugrást, nem jutott keresztül, hanem az árok tulsó szélén elbukott. Kálmán a következő pillanatban szépen keresztül ugrott, el is jutott a célhoz s amint visszafordult, látta, hogy a többiek nem is követik, ott állnak mind az ároknál és támogatják Elemért, aki ugyancsak sántikálva biczeg előre. Mert a hibás ugrásnál úgy esett el, hogy megrándult a lába, alig birt ráállni. Hanem azt nem akarta elismerni, hogy ő a vesztes.

— Baleset ért, így nem számít a verseny, mondá.

De most már Kálmán nem engedett.

— Igenis számít! Én győztem. Mert tőled magadtól függött, hogy bajod ne essék. Rohantál vakon, nem gondolva meg semmit. Most talán elhiszed, amire a tanító ur sokszor figyelmeztetett: az erő maga még nem minden, tudni kell okosan használni is. Én erre törekszem s ezért kapok több dicséretet.

KOCZKA-REJTVÉNY.

A	A	A	A
É	É	E	K
K	T	T	L
L	Z	Z	S

Ezen betük úgy helyezendők el, hogy balról jobbra és felülről lefelé olvasva az 1-ső sor egy butort jelentsen, a 2-ik sor egy megyét hazánkban, a 3-ik sor az ember legbecesebb tulajdonát, végül a 4-ik sor egy nőnevet adjon.

G Y Á S Z.

Mindamyszor, ha megkongatom a »Kis Lap« gyász-harangját, a szívem mélyébe hat annak minden hangja. Hisz ami a világon apának, anyának a legkedvesebb: *gyermekét* siratok el. Bár nem ismerem a kis halottat, de lelkem egész melegével osztakozom a szülők bánatában.

Mennyivel fájóbb ez érzés, ha olyant kell bucsuztatnom, kit magam is ösmertem: ösmertem rózsás arcú, viruló, boldog babának. Ilyen volt éppen

LEÖVEY MARGIT

aki gondos apja, gyöngéd mamája nagy keservére, 3 heti súlyos szenvedés után e hó 19-én, rövidke életének 7-ik évében halt meg. El sem tudom hitetni magammal, hogy a bájos, aranyos Margitka azt a szép szemet, mellyel még néhány héttel ezelőtt oly vidáman nézett bele az életbe, örökre lehunyta. A boldogult leánykában a jeles hazafi, az ungvári püspök, mltgos dr. *Pásztélyi* János, az ő szeretett unokáját siratja.

Legyen áldás a drága gyermek porain!

Forgó bácsi.

Forgó bácsi postája a jövő számban.